

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Pardubicích rozhodl v hlavním líčení konaném dne 10. prosince 2019 samosoudkyní Mgr. Barborou Kocourkovou,

takto:

Obžalovaný

XXX, narozený **XXX**, trvale bytem **XXX**, **XXX**, t. č. **XXX**,

je vinen, že

nejméně od července roku 2019, intenzivně od září 2019 do října roku 2019, v **XXX** opakovaně vyhledával přítomnost poškozené **XXX**, a to tím způsobem, že ji pozoroval z **XXX**, ve které poškozená pracuje a v době, kdy odcházela z práce kolem **XXX** vyšel před budovu **XXX** a čekal před budovou **XXX**, přesně v době, kdy předpokládal, že se bude v těchto místech pohybovat při odchodu ze zaměstnání a poté ji sledoval na svém jízdním kole **XXX**, který využívala poškozená k cestě do svého bydliště, přitom ji nijak fyzicky nekontaktoval, neoslovil, čímž poškozenou **XXX** obtěžoval a vzbuzoval v ní strach o své zdraví a měla strach i o zdraví **XXX**, aby nevyhledával i jeho, cítila se být omezena ve svém běžném způsobu života, pohybu, ve výkonu zaměstnání, pocítovala **XXX**,

a tohoto jednání se **XXX** dopouštěl i přesto, že byl za přečin nebezpečného pronásledování podle §354 odst. 1 písm. b), d) trestního zákoníku odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 39/2019 ze dne 2. 4. 2019, který nabyl právní moci dne 24. 4. 2019 k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, s podmíněným odkladem na dobu 3 let a zároveň mu byla soudem uložena na dobu trestu povinnost zdržet se jakéhokoliv kontaktu s poškozenou **XXX**,

tedy

- jiného dlouhodobě pronásledoval tím, že vyhledával jeho osobní blízkost, sledoval jej a omezoval jej v jeho obvyklém způsobu života, a toto jednání bylo způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život a o život a zdraví osob jemu blízkých,

čímž spáchal

- přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odstavec 1, písmeno b), písmeno d) trestního zákoníku

a odsuzuje se

podle § 354 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **10 (deseti) měsíců**.

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou**.

Odůvodnění:

1. Státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Pardubicích podala dne 19. 11. 2019 obžalobu na obviněného XXX (nyní obžalovaného) pro jednání, kterým měl v období od července roku 2019 do října 2019 v XXX opakovaně vyhledávat přítomnost poškozené XXX, např. pozorováním, čekáním na místech, kde se pravidelně nacházela, čímž ji obtěžoval a vzbuzoval v ní XXX, kdy jednáním obžalovaného se poškozená cítila být omezena ve svém běžném způsobu života, pohybu, aktivitách, ve výkonu povolání. Navíc tohoto jednání se dopustil i přesto, že byl za přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1, písm. b), písm. d) tr. zákoníku odsouzen trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 2. 4. 2019, č. j. 3 T 39/2019-122, který nabyl právní moci dne 24. 4. 2019, k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, s podmíněným odkladem na dobu 3 let a zároveň mu byla soudem uložena na dobu trestu povinnost zdržet se jakéhokoliv kontaktu s poškozenou XXX. Tímto jednáním se měl obžalovaný dopustit přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1, písm. b), písm. d) tr. zákoníku a dále přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku.
2. Okresní soud dne 10. 12. 2019 konal hlavní líčení. Na podkladě dokazování provedeného u hlavního líčení, kdy byly hodnoceny důkazy jednotlivě i ve vzájemné souvislosti ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu, dospěl okresní soud k závěru, že vina obžalovaného pro skutek vymezený ve výrokové části rozsudku byla spolehlivě prokázána.
3. Obžalovaný (tehdy obviněný) v přípravném řízení uvedl, že ví, že mu soud uložil trest za to, že v minulosti kontaktoval XXX a ví, že nemá vyhledávat její blízkost. Je pravda, že chodil na XXX a byl i XXX, ale nechtěl vyhledávat paní XXX, ale chtěl povědět ženám, které oklamala, pravdu. Chtěl jim říct, že to co ona udělala, nemá nic společného se stalkingem. V budově XXX byl asi 4x, nejdřív telefonoval paní XXX se stížností a chtěl od ní důkazy, které psal, aby mu je dala, že jsou jeho. V těch důkazech psal, co mu prováděla ta žena z XXX. Chtěl, aby tyto papíry dali paní XXX, aby věděla, co mu ta žena z XXX prováděla, ale oni jí žádné papíry nedali. Dále se chtěl v XXX potkat s dalšími dvěma ženami, o kterých ví, že je XXX oklamala a ona mu pouze dvakrát řekla, ať jí dá pokoj a kvůli tomu ho odsoudili, sama se styděla za to, že ho odsoudili. Věděla, že udělala „blbost“. Ta první žena jí navedla proti němu. Také byl na XXX proto, že chtěl mluvit s řidičem, co byl svědkem v XXX. Většinou byl nahoře v XXX, seděl tam při skle a díval se kolem. Chtěl zjistit, jak ten řidič jezdí, jak má směny. Chtěl to vědět proto, že chtěl zveřejnit tu lež a všechno to chtěl řešit. Někdy viděl i paní XXX, nic nedělal, jenom seděl. Jezdila z práce XXX, šel za ní pouze jednou, a to jenom proto, že si šel do XXX objednat reproduktor. V XXX byl za tu dobu asi 10x a v budově XXX byl asi 3x. Nebyl to žádný stalking, ale je to tak, že jí má stále rád. V XXX se zastavoval proto, že se cítí XXX. Dále uvedl, že paní XXX sama schválně chodila

z práce ve čtyři hodiny, když on šel do práce, chodila tak záměrně a diví se, proč tak nechodí z práce teď. Je pravda, že jezdil na kole za autobusem, ale to jenom proto, že tím směrem jezdil do své práce. Na místa, kde se pohybovala paní XXX, nechodil pořád, byl tam jenom párkrát. XXX ví, že jí neublíží. Ví, že se do ní zamiloval, a že to špatně udělala, a tak to skončilo.

4. Obžalovaný u hlavního líčení uvedl, že za tím, co uvedl v přípravném řízení, si nestojí. Protokol nechtěl podepsat, bylo mu policistou řečeno, že když protokol nepodepíše, tak bude uvedeno, že nespolupracuje. Obžalovaný zopakoval, že vše vzniklo nedorozuměním. V žalovaném období se s poškozenou potkal náhodně. Připustil, že ví, kde je poškozená zaměstnána, včetně toho, jaká je její pracovní doba a kde bydlí. O tom, jakou má poškozená pracovní dobu, věděl již od roku 2015. Obžalovaný též popsal, že již v roce 2016 či 2017 za ním poškozená přišla, resp. poškozená chtěla, aby si myslel, že má o něj zájem. Vyzývala jej pohledem. Ve skutečnosti chtěla pomstít kamarádku XXX. Do poškozené se zamiloval. Neměli však žádný vztah, nekontaktovali se. V žalovaném období se s poškozenou nebavil, nijak se nekontaktovali. Mluvil s panem XXX který má na starosti kamery v XXX. Do XXX chodil až po pracovní době, chtěl mluvit se ženami, které poškozená oklamal. Šel tam asi 3x v čase 15. 15 hodin. Uvedl, že nevěděl, jak jezdí poškozená do práce, nechodil za ní k autobusu, neviděl ji z autobusu vystupovat či do autobusu nastupovat. V žalovaném období neměl přítelkyni, snažil se seznámit přes seznamku, ale neúspěšně. Poškozená byla perfektní žena, než poznala muže, se kterým žije. Tento muž už v roce 2017 za ním přišel a řekl mu, že sleduje jeho ženu. Na to mu řekl, že to vše začala žena z XXX. Připustil, že v roce 2015 měl zájem právě o tuto ženu, kamarádku poškozené. V současné době k poškozené nic necítí.
5. Z žalovaného jednání byl obžalovaný bezpečně usvědčen výpovědí poškozené XXX, výpovědí svědka XXX (partnera poškozené). Výpověď poškozené korespondovala též s poznámkami z jejího zápisníku, příloženými videozáznamy, včetně jejich vyhodnocení a fotodokumentací.
6. Poškozená XXX u hlavního líčení uvedla, že koncem srpna 2019 jí pan XXX z pojišťovny řekl, že přišla stížnost, že obžalovaný k nim chodí do pojišťovny na recepci. Ptal se jí, jestli obžalovaného někde vídá. Řekla mu, že zatím ne. Potom měla začátkem září týden dovolenou a po dovolené začala vídat kolo obžalovaného před XXX, kde pracuje. Obžalovaného v létě 2019 občas vídala, ale brala to jako náhodu. Bylo to tak 2x až 3x do měsíce. Od září 2019 obžalovaného začala vídat častěji, cca čtyřikrát za týden. Začal mít kolo opět před XXX, XXX. Začala vídat i jeho, na kole, u nádraží, nebo na XXX, kde stála. Vídala ho i v XXX. Obžalovaného viděla i na XXX, jak projížděl na kole, když byla v autobuse. Obžalovaný jel na kole před autobusem, nebo stál na zastávce, kde věděl, že ten autobus jede. V tuto dobu na ni obžalovaný nečekal při vystupování z autobusu. Od pojišťovny jezdila XXX. Obžalovaný jezdil jen na kole. Nevěděla, zda se na ni usmíval, nedívala se na něj. V této době se ji obžalovaný nesnažil oslovit. V září napsala email panu XXX na policii, začala se bát. Do doby, kdy obžalovaného před XXX nevidala, chodila z práce i do práce normálně. Potom „to“ znovu začalo, dostala strach, nevěděla, jakým vchodem má do práce jít. V XXX, pracovní dobu má od 6.30 hod. do 15 hod.. V žalovaném období XXX. Svěřila se svému partnerovi XXX, se kterým je od roku 2003. Jednání obžalovaného skončilo, když ho policie zadržela. Nevěděla, co má od obžalovaného čekat, jestli jí chce ublížit, nebo jí chce jen vídat, jestli chce vědět, kde bydlí. Bála se, že bude stát před domem. Měla XXX. Cítila se omezována ve svém životě, snažila se změnit trasy, jezdila jinak. Nikdo ji do práce a z práce nedoprovázel. Ve sportovních aktivitách ji to neomezovalo. V zaměstnání ji to limitovalo, přemýšlela, zda tam obžalovaný bude stát, když šla např. na oběd. XXX. Určitě se obžalovanému nechtěla pomstít, a to ani za předchozí trestní věc. Po odsouzení ve věci Okresního soudu v Pardubicích sp. zn. 3 T 39/2019 ji obžalovaný nekontaktoval. Nebyla si vědoma, že by obžalovanému dala nějakou příčinu k jeho jednání, určité se na obžalovaného nedívala vyzývavě. V žalovaném období nepotkala obžalovaného za přítomnosti XXX či jejího partnera. Na policii jí bylo řečeno, že se do ní obžalovaný zamiloval,

nevěděla to, obžalovaný jí to neřekl. Dále poškozená doplnila, že s obžalovaným se viděli poprvé asi před 4 roky, nebavili se. Začal stát před pojišťovnou, ze začátku nevěděla, že ji sleduje. Zjistila to, až když s ní jel autobusem a poprvé na ni mluvil. To bylo před cca 4 lety. Obžalovaný s ní jel až na konečnou do XXX. Říkal jí, že jí chce něco dát, nějakou obálku, ale moc tomu nerozuměla, nevzala si to od něj. Řekla mu, ať ji nechá být. Potom se s ním už nikdy nebavila. Poprvé chování obžalovaného nahlásila na policii asi před 2 lety. Začal jí sledovat ráno, v poledne, odpoledne, večer, změnila proto čas chození do práce. Jednání obžalovaného skončilo, když ho policie zadržela.

7. Svědek XXX potvrdil ve své výpovědi skutečnosti uváděné poškozenou. Jeho žena se mu svěřila, že má podezření, že jí nějaký muž pronásleduje, a to např. tak, že jezdil za jejím autobusem, postával u její práce. Jeho jednání se u ní projevilo XXX. V žalovaném období jeho žena XXX. Asi před 2 lety ho žena požádala, aby tomu muži řekl, ať ji nechá. Na to mu řekl, že v tom bude dále pokračovat. Žena to pak nahlásila na policii.
8. K návrhu obhajoby, i s ohledem na charakter jednání obžalovaného, okresní soud zadal znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie. Ze závěrů znalce MUDr. Jana Kolomazníka se podává, že v průběhu psychiatrického vyšetření nebylo prokázáno, že by obžalovaný trpěl duševní chorobou v době páchaní trestné činnosti, či v minulosti. Obžalovaný není závislý na alkoholu či drogách. V době páchaní trestné činnosti nebyl pod vlivem alkoholu či jiné psychoaktivní látky. Obžalovaný neužívá psychofarmaka. Na psychiatrii nebyl hospitalizován, doposud nebyl psychiatricky léčen, ani vyšetřen sexuologem ani psychologem. V době páchaní trestné činnosti byly jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti zachovány. Obžalovaný netrpí a nikdy v minulosti netrpěl žádnou duševní chorobou v pravém slova smyslu, tedy psychózou. XXX. XXX Současný duševní stav obžalovaného není znepokojivý. Je schopen chápat smysl trestního řízení i smysl případně uloženého trestu. Z psychiatrického hlediska pobyt obžalovaného na svobodě pro společnost nebezpečný není. Jeho současný duševní stav nevyžaduje ochranné léčení. U hlavního líčení znalec stvrdil svůj znalecký posudek. Dále doplnil, že obžalovaný si úplně nebyl vědom, že svým jednáním může poškozené ublížit. Zamiloval se do ní a své sympatie vyjadřoval naprosto nevhodným způsobem.
9. Výpovědi poškozené i jejího partnera korespondovaly i s listinnými důkazy. K důkazu byly provedeny záznamy ze zápisníku poškozené, kam si poznamenala dny, kdy si všimla, že ji obžalovaný sleduje. K důkazu byly provedeny i kamerové záznamy od Městské policie z prostoru mezi budovou XXX. Jedná se o záznamy z kamer označené jako XXX. Záznamy jsou opatřeny údajem o datu a času, které souhlasí s reálným časem, ve kterém byl záznam pořízen. Takto je zde zaznamenáno chování obžalovaného ze dne 17. 9. 2019 a ze dne 20. 9. 2019, kdy je v obou případech vidět obžalovaného, jak kolem 15:00 hodin vychází z budovy XXX a zůstává stát před vchodem, kde má zaparkované jízdní kolo. Dále je ve spise záznam ze stejné kamery ze dne 4. 10. 2019, kde je opět vidět obžalovaný, jak vychází z budovy XXX a dívá se k budově XXX. Poté přechází k budově XXX, kde kolem 15:13 hodin nasedá na své jízdní kolo a jede kolem budovy XXX. Obdobný záznam je pak ze dne 8. 10. 2019. Dále je zde založen kamerový záznam ze dne 8. 10. 2019 z kamery XXX, kdy kamery zabírají přízemí budovy a vchodové dveře z XXX. Na tomto záznamu je vidět, jak v čase 15:37 hodin vstupuje obžalovaný do budovy a sedá si zde na lavičku, která je umístěna pod schody. Kolem 15:40 hodin se zvedne, přejde zpět do vstupní haly a odchází. Ke spisu je založena fotodokumentace, na které je zobrazen obžalovaný včetně svého jízdního kola. Z předložené mailové komunikace je zřejmé, že dne 20. 9. 2019 poškozená policistovi XXX oznámila, že poslední dobou stále častěji potkává obžalovaného, který ji sleduje.
10. Obžalovaný byl trestním příkazem Okresního soudu v Pardubicích ze dne 2. 4. 2019, č. j. 3 T 39/2019-122, který nabyt právní moci dne 24. 4. 2019, odsouzen za přečin nebezpečného pronásledování podle §354 odst. 1 písm. b), d) trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců, s podmíněným odkladem na dobu 3 let a zároveň mu byla soudem uložena na dobu trestu povinnost zdržet se jakéhokoliv kontaktu s poškozenou XXX. Z popisu skutku je

přítom patrné, že se obžalovaný jednání dopouštěl od srpna roku 2016 do konce února 2019, a to obdobnou formou jako v nyní projednávané trestní věci.

11. Ze zprávy o pověsti vydané XXX se podává, že obžalovanému byla uložena za přestupek proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/199 Sb. pokuta 2 000 Kč. Přestupkové jednání spočívalo v tom, že od měsíce května 2011 do září 2011 obtěžoval XXX, které psal dotěrné SMS zprávy, volal jí do zaměstnání, aby ji kontaktoval, a dále na ni napsal stížnost do zaměstnání.
12. K evidenci pracovní doby obžalovaného za žalované období, vyžádané k návrhu obhajoby od jeho zaměstnavatele tj. spol. XXX, lze dodat následující. Dle skutečně odpracovaných hodin je patrné, že obžalovaný se např. v době uváděné poškozenou v jejím zápisníku, kdy ji měl sledovat, nenacházel v zaměstnání. Navíc uvedený čas, kdy se nacházel např. XXX nenavazoval na začátek či konec jeho pracovní doby, ze kterých by bylo možno dovozovat, že byl na cestě z práce či do práce.
13. Po provedeném dokazování lze dle okresního soudu uzavřít, že časové rozmezí páčání žalovaného skutku od července 2019 do října 2019 bylo širěji specifikováno v porovnání se skutečnostmi, které uváděla samotná poškozená. V letních měsících se totiž podle poškozené a jejího názoru mělo jednat spíše o náhodná setkání s obžalovaným v centru města, kterým nejdříve nepřikládala důležitost, přičemž se až následně dozvěděla, že obžalovaný měl kontaktovat osoby v místě jejího zaměstnání a uvádět jim skutečnosti týkající se jeho údajné nevinu v předchozí trestní věci. Jako nikoliv nahodilé pocítovala poškozená až jednání obžalovaného z měsíců září a říjen 2019, kdy se „náhodná setkání“ začala častěji opakovat. Ostatně o tom doložila i své poznámky, které si učinila ve svém zápisníku. Z nich je patrné, že intenzivní sledování obžalovaného mělo být činěno v období mezi 11. – 20. 9. 2019 a mělo pak pokračovat i v říjnu. Lze však dle soudu konstatovat, že jednání obžalovaného z léta roku 2019 mělo souvislost s tím, co poškozená následně sama pocítovala. Bylo prokázáno, že obžalovaný opět začal dávat najevo svůj zájem o osobu poškozené, kterou potom začal, a to nikoliv náhodně, potkávat na různých místech, o kterých poškozená hovoří. Poškozená to popisovala i v podrobnostech. Odpovídá to i jeho tvrzení, které učinil ve vztahu k poškozené, do které se zamiloval, kdy se cítil být sám. Mělo se jednat též o místa, kde poškozená přestupuje při své cestě do zaměstnání při použití XXX. Jsou to taková místa, která obžalovaný mohl zjistit pouze sledováním poškozené. Pokud tam pak byl spatřován opakovaně, lze z toho dovodit, že poškozenou sledoval. Nejenom z předchozího odsouzení pro tuto trestnou činnost, u kterého je třeba zmínit, že se jednalo o velmi dlouhodobé sledování poškozené, které XXX, ale i z přestupkového jednání z XXX v roce 2011 (blíže konkretizované v odstavci 11), lze dovodit zjevné sklony k páčání takového jednání. Je zcela patrné, že obžalovaný má s tímto jednáním problém, kdy nejdříve toto jednání bylo kvalifikováno jako přestupek, následně se jednalo již o trestný čin a nyní obžalovaného neodradila ani zkušební doba podmíněného trestu odnětí svobody. Obžalovaný se tak vůči stejné poškozené dopustil recidivního jednání.
14. Byť se jedná, co do časového rozsahu, o mnohem kratší rozsah než v předchozím případě, s ohledem na skutečnost, že se jednalo o stejnou poškozenou, bylo patrné, že poškozená to může pocítovat a také pocítovala velmi úkorně.
15. Z chování obžalovaného bylo dle soudu zcela evidentní, že poškozené dával i nadále najevo svou přítomnost a ostentativně v tom pokračoval. Již z předchozího trestního řízení věděl, že je jeho chování poškozené nepřijemné, konečně byl na to v minulosti upozorněn i partnerem poškozené. Ani předchozí trestní řízení však pro něj nebylo dostatečným ponaučením a dostatečně silnou motivací, aby se předmětného jednání vyvaroval. Obhajoba obžalovaného, že vše bylo pouze nedorozumění, byla na základě shora uvedeného zhodnocena zcela účelovou.
16. Tvrzení obžalovaného u hlavního líčení o tom, že v přípravném řízení protokol o výslechu obviněného nechtěl podepsat, ale bylo mu policistou sděleno, že bude uvedeno, že

nespolupracuje, soud hodnotil také jaké zcela účelové. Okresní soud v této souvislosti nepřehlédl, že u vazebního zasedání před okresním soudem dne 25. 10. 2019 obžalovaný soudci sdělil, že v pozici obviněného na policii vypovídal pravdu. Rozhodně ničeho nenamítal proti postupu policistů, kteří jej vyslýchali.

17. Okresní soud zamítl návrhy obžalovaného učiněné prostřednictvím jeho obhájkyň (č.l. 89), konkrétně dotaz u XXX, dotaz na bezpečnostní agentury a dotaz na muže XXX, dále i důkazy navržené obžalovaným u hlavního líčení, tj. výslech XXX, nejmenované paní z XXX, neboť většina z nich byla zcela neurčitých, ale zejména proto, že s ohledem na provedené důkazy se jevíly soudu nadbytečnými.
18. Soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil po subjektivní i objektivní stránce všechny znaky skutkové podstaty přečinu nebezpečného pronásledování dle § 354 odst. 1 písm. b), d) trestního zákoníku, neboť znovu vyhledával přítomnost poškozené XXX, opakovaně se vyskytoval v její blízkosti, např. u jejího zaměstnání, na trase, kterou používala k cestě do svého bydliště, čímž v ní vzbuzoval strach o její zdraví i o zdraví XXX. Jeho jednáním se cítila být omezena ve svém běžném způsobu života, pohybu, ve výkonu zaměstnání, XXX.
19. Oproti podané obžalobě, s odkazem na usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 14. 11. 2019, č. j. 14 To 355/2019–18 (str. 3, odstavec 2), okresní soud uzavřel, že uvedené jednání nelze kvalifikovat též jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. g) tr. zákoníku. V předchozí trestní věci nebyl obžalovanému uložen trest, který by svým charakterem byl zákazem určité činnosti. Ve smyslu § 82 odst. 2 tr. zákoníku a § 48 odst. 4 tr. zákoníku mu byla uložena povinnost, která jej měla vést k vedení řádného života. Jednalo se o omezení spočívající ve zdržení se jakéhokoliv kontaktu s poškozenou XXX. Tato povinnost uložená podle zákona se však vztahuje pouze speciálně ke zkušební době podmíněného odsouzení jako zvláštní podmínka osvědčení. Porušení této povinnosti nemá žádné jiné zákonné následky než možnost soudu rozhodnout ve smyslu § 83 odst. 1 tr. zákoníku, tedy jediným zákonem předpokládaným negativním následkem porušení této povinnosti je nařízení výkonu dosud podmíněně odloženého trestu. Nejedná se tak o výkon rozhodnutí (trestu), ale o jeho podmíněný odklad ve zkušební době, přičemž porušení této povinnosti má právě jako možný negativní následek až pozdější nařízení tohoto výkonu.
20. Z hlediska subjektivní stránky dospěl okresní soud k závěru, že obžalovaný se jednáním dopustil zaviněně. Konkrétně ve formě minimálně nepřímého úmyslu podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť věděl (a to už na základě předchozího odsouzení vůči stejné poškozené), že svým jednáním může porušit či ohrozit nerušené mezilidské soužití, konkrétně duševní integritu, osobní svobodu a soukromí poškozené, a pro případ, že jej způsobí, byl s tím srozuměn.
21. Při úvaze o druhu a výměře trestu soud postupoval podle § 38 a násl. tr. zákoníku, přihlížel k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaného, k jeho dosavadnímu způsobu života a možnosti jeho nápravy. Dále bylo posuzováno i chování obžalovaného po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Soud hodnotil i účinky a důsledky, které lze očekávat od trestu pro budoucí život obžalovaného.
22. Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení a následky činu, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou zavinění a pohnutkou, záměrem nebo cílem. Soud hodnotil polehčující a přitěžující okolnosti podle § 41 a § 42 tr. zákoníku, dobu, která uplynula od spáchání trestného činu, případnou změnu situace a délku trestního řízení, trvalo-li nepřiměřeně dlouhou dobu.
23. Obžalovaný ke své osobě uvedl, že nemá žádnou vyživovací povinnost. Před omezením na svobodě pracoval jako XXX s měsíčním příjmem 20 000 Kč. Nemá žádný majetek.

24. Obžalovaný má v opisu z evidence rejstříku trestů 1 záznam, a to blíže citovaný v odstavci 10 tohoto rozsudku. Obžalovaný byl v minulosti postižen za jeden přestupek, a to blíže konkretizovaný v odstavci 11 tohoto rozsudku. Obžalovaný se nyní projednávaného jednání dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení za totožnou trestnou činnost vůči stejné poškozené, což lze rozhodně hodnotit jako přitěžující okolnost. Tedy ani reálná hrozba možné přeměny podmíněného trestu odnětí svobody v trest nepodmíněný nepůsobila na obžalovaného dostatečně výchovně. Polehčující okolnosti soud neshledal.
25. Byť obžalovaný spáchal trestný čin s nízkou trestní sazbou, která činí dle § 354 odst. 1 tr. zákoníku až 1 rok, bylo nutno dle okresního soudu s ohledem na recidivní povahu jednání obžalovaného, nikoli bagatelní zásah do života poškozené, přikročit již k uložení trestu odnětí svobody, a to v horní polovině zákonné trestní sazby. Soud pokládal za zcela nezbytné uložit obžalovanému trest odnětí svobody jako nepodmíněný, neboť vzhledem k osobě obžalovaného by uložení jiného trestu zjevně nevedlo k tomu, aby obžalovaný vedl řádný život (§ 55 odst. 2 tr. zákoníku). Dobrodiní v podobě výchovného trestu ostatně obžalovaný nevyužil.
26. Pro výkon trestu odnětí svobody byl obžalovaný v souladu s ustanovením § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou, neboť nebyly dány podmínky pro zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou. Zákonná úprava od 1. 10. 2017 zná pouze uvedené dva typy věznic. Další diferenciacie je již v pravomoci Vězeňské služby České republiky.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze do osmi dnů od doručení jeho opisu podat k Okresnímu soudu v Pardubicích odvolání. O odvolání rozhoduje Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy. Rozsudek lze napadnout odvoláním také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, pokud toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout též příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh.

Odvolání musí být ve stanovené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Pardubice 10. prosince 2019

Mgr. Barbora Kocourková v. r.
samosoudkyně